

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.887 van 10 april 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 16 december 2008, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 december 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTIERE, die loco advocaat L. GOORMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster van Marokkaanse nationaliteit komt in de loop van 2006 met een toeristenvisum België binnen.

Op 4 mei 2006 dient verzoekster een aanvraag in tot vestiging in functie van haar Belgische dochter.

Op 27 september 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster tekent een verzoek tot herziening aan tegen deze beslissing, dat op 29 november 2007 wordt omgezet in een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 10.863 van 30 april 2008 dit beroep verwerpt.

Tegen dit arrest tekent verzoekster cassatieberoep aan bij de Raad van State, beroep dat bij beschikking betreffende de toelaatbaarheid in administratieve cassatie nr. 2903 van 19 juni 2008 toelaatbaar wordt verklaard.

Op 8 augustus 2008 dient verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in opgaande lijn van haar Belgische dochter.

Op 16 december 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 23 december 2008 ter kennis gebracht van verzoekster en is de bestreden beslissing. De motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, vijfde lid, (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (1), aangevraagd op 08.08.2008 door A. A. (...) geboren te TEMSAMANE, op 00.00.1954 van Marokkaanse nationaliteit, geweigerd.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (1).

Reden van de beslissing (2):

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: betrokkene diende ten laatste op 08.11.2008 de gevraagde bewijzen voor te leggen:

- *Het bijgevoegd bewijs van onvermogen is onvolledig : er staat niet in vermeld of betrokkene onroerend goed bezit. Dit document werd eerder gebruikt bij de vorige aanvraag en was toen al onvoldoende.*
- *De bijgevoegde stortingen werden uitgevoerd door 2 verschillende personen. Er werden stortingen gedaan naar de vroegere echtgenoot van de betrokkene (nl. de vader van de Belgische dochter) maar in het dossier zit er een verstotingsakte van het jaar 2001 waarin vermeld staat de betrokkene verstoten werd door deze persoon. Het lijkt ons niet aannemelijk dat deze persoon geld zou overmaken aan betrokkene. De stortingen op naam van de betrokkene werden gedaan door S. E. B. (...) en niet door de persoon in wiens functie de aanvraag werd ingediend.*
- *De gevraagde inkomsten op de bijlage 19 ter werden niet voorgelegd.*
- *Betrokkene heeft dus niet aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon.”*

2. De rechtspleging

De procedures voor de Raad zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen standpunt dient ingenomen te worden inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel: schending van de materiële motiveringsplicht, schending van het redelijkheidsbeginsel De bestreden beslissing stelt dat verzoekster niet in aanmerking komt aangezien dat zij onvoldoende of onvolledige documenten heeft voorgelegd ter staving van haar aanvraag.

Verzoekster kan zich hier niet mee akkoord verklaren.

De beslissing van de DVZ dan onterecht genomen werd en zij voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Verzoekster heeft wel degelijk documenten ter staving van haar aanvraag binnengebracht.

Verzoekster heeft geen enkele bezitting. Zij is sinds 12.06.2001 gescheiden van dhr. E. B. A. (...). Volgens de marokkaanse wetten gaan alle bezittingen die zij samen zouden gehad hebben, na scheiding, naar de man. In bijlage blijkt uit het bewijs van onvermogen tevens dat zij geen enkel onroerend goed bezit.

Verzoekster kwam op 21.2.2006 in België aan. Sindsdien verblijft zij bij haar dochter, mevr. A. K. (...).

Verzoekster is wel degelijk ten laste. Haar behoeftigheid in haar land van herkomst blijkt uit de stortingsbewijzen die zij bijbrengt daterend van de periode 8/2004-11/2005. Deze betalingen werden uitgevoerd door mevr. A. K. (...) (haar dochter), doch werden gezet op naam van de zoon van verzoekster, dhr. M. A. (...), gezien verzoekster niet in staat was deze gelden af te halen. Dhr. A. (...) gaf dan het cashgeld door aan verzoekster. Sinds haar aankomst in België verblijft verzoekster bij haar dochter, deze laatste voorziet in het onderhoud van verzoekster, daar zij zelf over geen enkele uitkering / inkomsten beschikt.

Bij beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (R.vSt. nr. 101.624, 7 december 2001)

dat de beslissing t.a.v. verzoekster, gelet op het voorgaande en documenten die worden voorgebracht, de materiële motiveringsplicht flagrant schenden aangezien dienst vreemdelingenzaken op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoekster niet correct heeft beoordeeld.

Dat, gelet op het voorgaande, verzoekster dan ook de vernietiging vraagt van de bestreden beslissing. Het middel is gegrond en de beslissing dient te worden vernietigd."

3.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Wanneer verzoekster in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsplicht aan te voeren, betekent dit dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden. Verwerende partij repliceert in haar nota dus enkel in zoverre verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De overwegingen in de bestreden beslissing laten verzoekster toe om te achterhalen om welke redenen haar aanvraag tot vestiging door de gemachtigde van de minister werd geweigerd. Deze motieven volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde van de minister geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoeksters vestigingsaanvraag dient geweigerd te worden. Met het door verzoekster bij haar verzoekschrift bijgebrachte bewijs van onvermogen kon verwerende partij bij het nemen van haar beslissing geen rekening houden aangezien dit document op het ogenblik van het nemen van de beslissing niet aan de gemachtigde van de minister bekend was. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van de bestuurshandeling dient men zich immers te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing. Verzoeksters uiterst vage beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de vaststellingen dat de stortingen werden uitgevoerd door twee verschillende personen en dat één van hen verzoeksters vroegere echtgenoot is die verzoekster in 2001 verstoet heeft. Bijgevolg oordeelde de gemachtigde geheel terecht dat het niet aannemelijk is dat de vroegere echtgenoot van verzoekster geld zou overmaken aan verzoekster. De overige stortingen werden gedaan door S. E. B. en dus niet door de persoon in functie van wie verzoekster de aanvraag heeft gedaan. Verzoekster toont dus niet met concrete elementen aan dat de gemachtigde van de minister een kennelijk onredelijke beslissing zou hebben genomen.

3.3. In haar repliekmemoirie houdt verzoekster voor dat uit het door haar bijgebrachte stuk 9 blijkt dat verzoekster geen enkel onroerend goed bezit zodat ze wel degelijk voldoet aan de voorwaarden voor het verkrijgen van een verblijfsdocument. Verzoekster houdt tevens voor dat zij wel degelijk ten laste is van haar dochter. Haar behoeftigheid in haar land van herkomst blijkt uit de stortingsbewijzen die zij bijbrengt. Deze betalingen werden uitgevoerd

door A. K., haar dochter, doch werden op naam gezet van de haar zoon M. A. gezien verzoekster niet in staat was deze gelden af te halen. Deze zoon gaf het geld dan door aan verzoekster. De stortingen werden dus niet gedaan door haar vroegere echtgenoot. Verzoekster ontving inderdaad ook gelden van haar andere dochter maar dit doet geen afbreuk aan het feit dat M. A. tevens stortingen aan verzoekster heeft verricht. Bovendien blijkt uit de stortingen door beide dochters van verzoekster dat zij geen inkomen had en diende onderhouden te worden. Verwerende partij nam dus een kennelijk onredelijke beslissing. Voor het overige herhaalt verzoekster het middel uit haar verzoekschrift.

3.4. In de mate waarin verzoekster de schending aanvoert van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) merkt de Raad op dat de in dit artikel neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar het feit dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekster voert eveneens de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad stelt vast dat aan verzoekster een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, gesteund op artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen. Deze bepaling geeft aan de minister of zijn gemachtigde de mogelijkheid de aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden te weigeren indien de voorwaarden daartoe niet vervuld zijn.

In casu nam de gemachtigde van de minister een weigeringsbeslissing omdat verzoekster niet aantoonde ten laste te zijn van de persoon in functie van wie ze de vestiging heeft aangevraagd: het door verzoekster bijgebrachte bewijs van onvermogen vermeldt immers niet of betrokkene onroerend goed bezit en is dus onvolledig. Bovendien werden de bijgevoegde stortingen gedaan door twee verschillende personen namelijk door de ex-echtgenoot van verzoekster en door S. E. B. maar niet door de persoon in functie van wie verzoekster de vestigingsaanvraag deed. Daarnaast werden de gevraagde inkomsten op de bijlage 19ter niet voorgelegd. Verzoekster heeft dus niet aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon.

In haar verzoekschrift en repliekmemoirie stelt verzoekster dat zij wel degelijk ten laste is en dat haar behoefte in haar land van herkomst blijkt uit de door haar bijgebrachte stortingsbewijzen. Deze betalingen werden uitgevoerd door A. K., haar dochter, maar werden op naam van haar zoon, M. A. gezet gezien verzoekster zelf niet in staat was deze gelden af te halen. Haar zoon gaf dan het cashgeld aan verzoekster. Verzoekster stelt verder dat zij inderdaad ook nog stortingen ontving van haar andere dochter maar dat dit geen afbreuk doet aan het feit dat zij ook stortingen ontving van A. K., in functie van wie ze de vestiging aanvroeg.

Verzoekster meent dus dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een kennelijk onredelijke beslissing heeft genomen.

Uit het administratief blijkt dat verzoekster bij haar aanvraag een aantal stortingsbewijzen en "overhandigingsbewijzen" bijbracht. Hieruit blijkt dat enkel S. E. B. in 2004 en 2005 zeven keer geld bezorgde aan M. A. of aan verzoekster en dat K. A., in functie van wie verzoekster haar vestigingsaanvraag deed, eenmaal in 2004, tweemaal in 2005 en eenmaal in 2006 geld bezorgde aan M.A. maar niet aan verzoekster.

In dit verband merkt de Raad tevens op dat uit de stortingen aan verzoekster, weliswaar door andere personen dan de referentiepersoon K.A., blijkt dat verzoekster wel degelijk in staat was om stortingen te ontvangen, in tegenstelling tot wat zij beweert in het middel.

Vermits verzoekster het verblijf van meer dan drie maanden in functie van haar Belgische dochter op 8 augustus 2008 aanvroeg, diende verwerende partij, ingevolge artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, de aanvraag van verzoekster te beoordelen in toepassing van artikel 40 bis, § 2, lid 1, 4° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt het volgende:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

...

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen."

Uit samenlezing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en artikel 40bis, § 2, lid 1, 4° van de Vreemdelingenwet volgt dat een bloedverwant in opgaande lijn van een Belg, ten laste moet zijn van deze Belg.

Uit geen van de door verzoekster bijgebrachte documenten blijkt dat de Belgische dochter in functie van wie verzoekster het verblijf van meer dan drie maanden aanvroeg enige storting of "overhandiging van geld" aan verzoekster had gedaan zodat verzoekster niet aantoonde in haar land van herkomst ten laste van haar Belgische dochter te zijn geweest.

Verzoekster beweert verder in haar verzoekschrift en haar repliekmemoirie dat zij geen enkele bezitting heeft, zij is immers gescheiden en volgens de Marokkaanse wetten gaan alle bezittingen die zij samen met haar man had na de scheiding naar de man. Bovendien verwijst ze naar een bewijs van onvermogen dat ze bij haar verzoekschrift bijbrengt en waaruit zou blijken dat zij geen onroerend goed bezit.

De Raad merkt op dat verzoekster zich beperkt tot een loutere bewering die op geen enkele wijze gestaafd wordt, en dus niet afdoende is om het motief in de bestreden beslissing, namelijk dat het bewijs van onvermogen onvolledig is aangezien er niet in vermeld staat of verzoekster onroerend goed bezit of niet, te ontcrachten

Betreffende het nieuwe bewijs van onvermogen dat verzoekster bij huidig verzoekschrift voegt, wordt opgemerkt dat dit niet bij de aanvraag werd gevoegd zodat de gemachtigde van de minister geen rekening kon houden met dit stuk. In de mate waarin verzoekster aan de Raad zou vragen om de aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maand

opnieuw te beoordelen, wordt herhaald dat het niet aan de Raad toekomt om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid.

Verzoekster toont aldus met haar betoog niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen noch met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de minister in het kader van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet beschikt.

Tenslotte merkt de Raad op dat verzoekster in haar verzoekschrift een uiteenzetting geeft waarin zij de Raad lijkt te willen overtuigen van het feit dat zij wel degelijk ten laste is. Het komt echter niet toe aan de Raad om zijn oordeel over de aanvraag in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Verzoekster kan met haar beroep enkel de beslissing zoals die is genomen door het bestuur bestrijden en de Raad kan in het kader van een annulatieberoep, zoals weergegeven in artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet, enkel de wettigheid van de bestreden beslissing toetsen. In zoverre verzoekster in het middel een tweede beoordeling vraagt van haar aanvraag, is het middel onontvankelijk.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitevinding. Verzoekster toont niet aan hoe de bestreden beslissing dit beginsel zou schenden.

Het enig middel is in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.